

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 4 september 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Artikel 53 – Intyg om dom på privaträttens område som anges i bilaga 1 – Ursprungsdomstolens befogenheter – Prövning på eget initiativ om bestämmelserna om behörighet vid konsumenttvister har åsidosatts”

I mål C-347/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Tribunale di Milano (domstolen i Milano, Italien) genom beslut av den 14 maj 2018, som inkom till domstolen den 28 maj 2018, i målet

Alessandro Salvoni

mot

Anna Maria Fiermonte,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot, samt domarna C. Toader (referent), A. Rosas, L. Bay Larsen och M. Safjan,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Pucciariello, avvocato dello Stato,
- Tjeckiens regering, genom M. Smolek, J. Vláčil och A. Kasalická, samtliga i egenskap av ombud,
- Irlands regering, genom J. Quaney, G. Hodge, M. Browne och A. Joyce, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: italienska.

– Europeiska kommissionen, genom F. Moro, M. Heller och M. Wilderspin, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 7 maj 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 53 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/281 av den 26 november 2014 (EUT L 54, 2015, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1215/2012) och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Alessandro Salvoni och Anna Maria Fiermonte avseende de belopp som Anna Maria Fiermonte är skyldig att betala Alessandro Salvoni för de tjänster som han har tillhandahållit henne i egenskap av advokat.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Skälen 29 och 32 i förordning nr 1215/2012 har följande lydelse:

”(29) ... Därför bör den person mot vilken verkställighet söks kunna ansöka om att erkännandet eller verkställigheten av domen vägras om vederbörande anser att någon av grunderna för att vägra erkännande föreligger. ...

...

(32) För att underrätta den person mot vilken verkställighet söks om verkställigheten av en dom som meddelats i en annan medlemsstat, bör det intyg som inrättas genom denna förordning, om så krävs åtföljt av domen, delges den personen inom rimlig tid före den första verkställighetsåtgärden. Med den första verkställighetsåtgärden bör avses den första verkställighetsåtgärden efter delgivningen.”
- 4 Artiklarna 17–19 i förordning nr 1215/2012 ingår i kapitel II om domstols behörighet, och mer specifikt ingår de i avsnitt 4 i detta kapitel, som har rubriken ”Behörighet vid konsumenttvister”. I artikel 17.1 c i förordningen föreskrivs följande:

”1. Om talan avser avtal som har ingåtts av en person, konsumenten, för ändamål som kan anses ligga utanför hans affärsverksamhet eller yrkesverksamhet, gäller i fråga om behörigheten bestämmelserna i detta avsnitt, om inte annat följer av artiklarna 6 och 7.5,

...

c) i övriga fall, om avtalet har ingåtts med en person som bedriver kommersiell verksamhet eller yrkesverksamhet i den medlemsstat där konsumenten har hemvist eller, på något sätt, riktar sådan verksamhet till den medlemsstaten eller flera stater, däribland den medlemsstaten, och avtalet faller inom ramen för sådan verksamhet.”

5 I artikel 18.2 i samma förordning föreskrivs följande:

”Talan mot en konsument får av den andra avtalsparten väckas endast vid domstolarna i den medlemsstat där konsumenten har hemvist.”

6 Artikel 28.1 i förordning nr 1215/2012 har följande lydelse:

”Om talan väcks vid en domstol i en medlemsstat mot en svarande som har hemvist i en annan medlemsstat, och svaranden inte går i svaromål, ska domstolen självmant förklara sig obehörig, såvida den inte är behörig enligt bestämmelserna i denna förordning.”

7 I artikel 37.1 i förordning nr 1215/2012 anges följande:

”1. En part som i en medlemsstat vill åberopa en dom som meddelats i en annan medlemsstat ska tillhandahålla

- a) en kopia av domen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att fastställa dess äkthet, och
- b) det intyg som utfärdats enligt artikel 53.”

8 I artikel 42 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Vid verkställighet i en medlemsstat av en dom som meddelats i en annan medlemsstat ska sökanden till den behöriga verkställande myndigheten lämna in

- a) en kopia av domen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att fastställa dess äkthet, och
- b) det intyg som utfärdats enligt artikel 53 vilket intygar att domen är verkställbar och åtföljs av ett utdrag av domen och, om så är befogat, relevant information om ersättningsberättigande kostnader för förfarandet och beräkning av ränta.

2. För verkställighet i en medlemsstat av en dom som meddelats i en annan medlemsstat och som innehåller beslut om en interimistisk åtgärd, inbegripet en säkerhetsåtgärd, ska sökanden till den behöriga verkställande myndigheten lämna in

- a) en kopia av domen som uppfyller de nödvändiga villkoren för att fastställa dess äkthet,
- b) det intyg som utfärdats enligt artikel 53 vilket innehåller en beskrivning av åtgärden och intygar att
  - i) domstolen är behörig att pröva målet i sak,
  - ii) domen är verkställbar i ursprungsmedlemsstaten, och
- c) bevis på delgivning av domen om åtgärden beslutats utan att svaranden kallats att inställa sig.

...”

9 Artikel 43.1 i förordningen har följande lydelse:

”När verkställighet begärs av en dom som meddelats i en annan medlemsstat ska det intyg som utfärdas enligt artikel 53 delges den person mot vilken verkställigheten söks före det att den första verkställighetsåtgärden vidtas. Intyget ska åtföljas av domen om personen i fråga ännu inte har delgetts denna.”

10 När det gäller vägran av erkännande och verkställighet föreskrivs följande i artiklarna 45.1 e och 45.2 i samma förordning:

”1. Vid ansökan från en berörd part ska erkännande av en dom vägras om

...

e) domen är oförenlig med

i) kapitel II avsnitt 3, 4 eller 5 om svaranden var en försäkringstagare, en försäkrad, en förmånstagare till ett försäkringsavtal, en skadelidande, en konsument eller en arbetstagare, eller

...

2. Den domstol till vilken en ansökan getts in ska vid sin prövning av de behörighetsgrunder som avses i punkt 1 e vara bunden av de faktiska omständigheter på vilka domstolen i ursprungsmedlemsstaten grundade sin behörighet.”

11 Av artikel 46 i förordning nr 1215/2012 framgår att ”[p]å ansökan av den person mot vilken verkställighet begärs ska verkställighet av en dom vägras om någon av de grunder som avses i artikel 45 föreligger.”

12 I enlighet med artikel 53 i förordningen gäller att ”[d]omstolen i ursprungsmedlemsstaten ska på begäran av en berörd part utfärda ett intyg på det formulär som bifogas i bilaga I”.

13 I punkt 4 i formuläret, som har rubriken ”Beslut”, anges i avsnitt 4.6.2 de upplysningar som ursprungsdomstolen ska ange, i de fall då det har vidtagits en interimistisk åtgärd eller en säkerhetsåtgärd, avseende behörigheten i sak för den domstol som har beslutat om en sådan åtgärd.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

14 Den 3 november 2015 gav Alessandro Salvoni, som är advokat och vars advokatbyrå är belägen i Milano (Italien), in en ansökan till Tribunale di Milano (domstolen i Milano, Italien) om utfärdande av ett betalningsföreläggande mot Anna Maria Fiermonte, som har hemvist i Hamburg (Tyskland), avseende det belopp som Anna Maria Fiermonte var skyldig honom för de tjänster som han tillhandahållit henne i samband med ett rättsligt förfarande där hon bestred sin fars holografiska testamente.

15 Den hänskjutande domstolen utfärdade ett betalningsföreläggande på ett belopp, jämte räntor och kostnader. Eftersom Anna Maria Fiermonte inte bestred betalningsföreläggandet lämnade Alessandro Salvoni, i syfte att uppnå verkställighet, in en ansökan vid denna domstol om utfärdande av ett intyg med stöd av artikel 53 i förordning nr 1215/2012, genom användning av det formulär som återfinns i bilaga I till denna förordning.

16 Den hänskjutande domstolen genomförde på eget initiativ en sökning på internet, av vilken det framgick att Alessandro Salvoni bedrev en verksamhet som var riktad mot Tyskland. Med anledning av detta begärde den hänskjutande domstolen att Alessandro Salvoni skulle visa vid vilken byrå han hade bedrivit verksamhet under den period som han i egenskap av advokat biträdde Anna Maria Fiermonte. De handlingar som Alessandro Salvoni har ingett bekräftar att hans verksamhet var riktad mot Tyskland och att Anna Maria Fiermonte hade hemvist i Tyskland vid den tidpunkt då han i egenskap av advokat biträdde henne.

- 17 Den hänskjutande domstolen bedömde att relationen mellan Alessandro Salvoni och Anna Maria Fiermonte kunde likställas med ett konsumentförhållande och drog av uppgifterna om Alessandro Salvonis yrkesverksamhet slutsatsen att betalningsföreläggandet hade meddelats i strid med bestämmelserna om behörighet i kapitel II avsnitt 4 i förordning nr 1215/2012 om domstols behörighet vid konsumenttvister.
- 18 I detta sammanhang hyser den hänskjutande domstolen tvivel om vilka befogenheter den domstol, som ska utfärda det intyg som föreskrivs i artikel 53 i förordning nr 1215/2012, har när ett beslut som vunnit laga kraft enligt den nationella processrätten har fattats i strid med de bestämmelser om domstols behörighet som föreskrivs i denna förordning.
- 19 Den hänskjutande domstolen önskar särskilt få klarhet i huruvida artikel 53 i förordning nr 1215/2012 innebär att den domstol som har att pröva en ansökan om intyg är skyldig att i intyget ordagrant återge den dom som har meddelats i ursprungsmedlemsstaten eller om denna bestämmelse gör det möjligt för den domstolen att på eget initiativ besluta om att informera svaranden – det vill säga konsumenten – gentemot vilken beslutet ska verkställas i en annan medlemsstat än den ursprungliga, om ett eventuellt åsidosättande av de bestämmelser om behörighet som föreskrivs i kapitel II avsnitt 4 i denna förordning, och därmed om möjligheten att invända mot erkännandet i den mening som avses i artikel 45.1 e i nämnda förordning.
- 20 Den hänskjutande domstolen anser att artiklarna 42 och 53 i förordning nr 1215/2012 förefaller kunna tolkas så, att den domstol till vilken en ansökan om att utfärda ett intyg har lämnats in saknar utrymme för att göra en skönsmässig bedömning och att den automatiskt ska återge den aktuella domens innehåll i det formulär som återfinns i bilaga I till denna förordning för att intyga att domen är verkställbar i ursprungsmedlemsstaten.
- 21 Enligt den hänskjutande domstolen kan en sådan tolkning emellertid strida mot artikel 47 i stadgan, såsom den tolkats av domstolen på området för konsumenträtt. I detta hänseende anser den hänskjutande domstolen att det framgår av domstolens rättspraxis, och särskilt av dom av den 14 juni 2012, Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349, punkterna 39, 41 och 43) och dom av den 18 februari 2016, Finanzmadrid EFC (C-49/14, EU:C:2016:98, punkt 46), att konsumenten befinner sig i underläge i förhållande till näringsidkaren, i fråga om såväl förhandlingsposition som informationsnivå, vilket endast kan uppvägas av ett faktiskt ingripande från den domstol som har en skyldighet att ex officio bedöma huruvida ett avtalsvillkor är oskäligt, så snart som den har kännedom om de rättsliga och faktiska omständigheter som är nödvändiga i detta hänseende.
- 22 När det gäller det intyg som föreskrivs i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 har den hänskjutande domstolen påpekat att, såsom EU-domstolen har slagit fast vad gäller det intyg som föreskrivs i artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (EUT L 143, 2004, s. 15) i dom av den 16 juni 2016, Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448), ett intygande av en dom utgör en rättsskipningsåtgärd. När det gäller rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1) har domstolen även slagit fast att ett intyg enligt artikel 54 i denna förordning har till syfte att göra det lätt att utfärda en förklaring om verkställighet av det i ursprungsmedlemsstaten meddelade avgörandet (dom av den 6 september 2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, punkt 41). I detta sammanhang har den hänskjutande domstolen framhållit att betydelsen av ett sådant intyg har förstärkts i det system som upprättats genom förordning nr 1215/2012.
- 23 Enligt den hänskjutande domstolen ankommer det på den domstolen att förena målet avseende snabb rörlighet för domar som anges i förordning nr 1215/2012 och ett effektivt konsumentskydd, genom möjligheten att i samband med utfärdandet av intyget som avses i artikel 53 i denna förordning på eget initiativ informera konsumenten om ett åsidosättande av behörighetsbestämmelserna i avsnitt 4 i kapitel II i förordningen.

- 24 Mot denna bakgrund beslutade Tribunale di Milano (domstolen i Milano) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Ska artikel 53 i ... förordning ... nr 1215/2012 och artikel 47 i [stadgan] tolkas så, att de utgör hinder för att den domstol i ursprungsmedlemsstaten som har att pröva en ansökan om att utfärda ett intyg enligt artikel 53 [i förordningen] med avseende på en lagakraftvunnen dom på eget initiativ prövar huruvida bestämmelserna i kapitel II avsnitt 4 i nämnda förordning ... har åsidosatts, i syfte att kunna informera konsumenten om ett eventuellt konstaterat åsidosättande, så att denne med full kännedom om omständigheterna kan överväga att använda det rättsmedel som föreskrivs i artikel 45 i förordningen?”

Prövning av tolkningsfrågan

Huruvida tolkningsfrågan kan tas upp till prövning

- 25 Inledningsvis ska det prövas huruvida en domstol som har att pröva en ansökan om att utfärda ett intyg enligt artikel 53 i förordning nr 1215/2012 utövar en dömande verksamhet i den mening som avses i artikel 267 FEUF, eller om det förfarande som efterföljer en sådan ansökan kan likställas med ett rent administrativt förfarande eller ett förfarande för frivillig rättsvård.
- 26 Även om det inte är nödvändigt att det förfarande vid den nationella domstolen, i vilket en tolkningsfråga uppkommer, är kontradiktoriskt för att nämnda domstol ska kunna begära att EU-domstolen meddelar förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, är de nationella domstolarna enligt EU-domstolens fasta praxis dock endast behöriga att begära att EU-domstolen ska meddela förhandsavgörande om de har att döma i ett förfarande som är avsett att leda till ett avgörande av rättsskipningskaraktär (dom av den 16 juni 2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, punkt 24 och där angiven rättspraxis).
- 27 Uttrycket ”döma i saken”, i den mening som avses i artikel 267 andra stycket FEUF, omfattar hela det förfarande som leder fram till den hänskjutande domstolens dom och ska därför tolkas vitt för att undvika att ett stort antal processuella frågor inte kan prövas och inte kan bli föremål för EU-domstolens tolkning, samt att EU-domstolen inte kan tolka alla bestämmelser i unionsrätten som den hänskjutande domstolen måste tillämpa (dom av den 16 juni 2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, punkt 28 och där angiven rättspraxis).
- 28 I detta hänseende har domstolen i punkterna 39–41 i domen av den 28 februari 2019, *Gradbeništvo Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162), slagit fast att en ursprungsdomstol utövar rättsliga funktioner när den bedömer huruvida den har behörighet att utfärda ett intyg enligt artikel 53 i förordning nr 1215/2012.
- 29 Denna lösning kan inte begränsas till att endast avse de fall då behörigheten för att utfärda ett sådant intyg har ifrågasatts, eftersom det organ som utfärdar det intyg som föreskrivs i denna artikel även utövar funktioner av rättsskipningskaraktär i andra situationer.
- 30 De funktioner som det intyg som föreskrivs i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 uppfyller i det system som införts genom denna förordning gör det således berättigat att ursprungsdomstolen utövar rättsliga funktioner när en del av den information som ska återges i detta intyg inte anges i den dom vars verkställighet söks eller om en tolkning av denna dom behöver göras eller om domen är av tvistig karaktär. I ett sådant fall vidtar denna domstol en åtgärd som har samband med det tidigare rättsliga förfarandet genom att garantera att förfarandet får full effekt, eftersom ett beslut utan detta intyg inte

kan cirkulera fritt inom det europeiska rättsområdet. En sådan slutsats svarar mot behovet av att säkerställa en snabb verkställighet av domar och samtidigt garantera rättssäkerheten på vilken det ömsesidiga förtroendet mellan de rättsvärdande myndigheterna i Europeiska unionen grundar sig.

- 31 Under sådana omständigheter har förfarandet för att utfärda ett intyg enligt artikel 53 i förordning nr 1215/2012 följaktligen rättsskipningskaraktär, varför den nationella domstol vid vilken ett sådant förfarande har anhängiggjorts är behörig att hänskjuta en fråga till EU-domstolen.
- 32 Begäran om förhandsavgörande kan följaktligen prövas i sak.

Prövning i sak

- 33 Den hänskjutande domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida artikel 53 i förordning nr 1215/2012, jämförd med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att den utgör hinder för att den domstol i ursprungsmedlemsstaten som har att pröva en ansökan om att utfärda ett intyg enligt artikel 53 med avseende på en lagakraftvunnen dom på eget initiativ prövar huruvida bestämmelserna i kapitel II avsnitt 4 i denna förordning har åsidosatts, i syfte att kunna informera konsumenten om ett eventuellt konstaterat åsidosättande, så att denne med full kännedom om omständigheterna kan överväga att använda det rättsmedel som föreskrivs i artikel 45 i förordningen.
- 34 För det första ska det påpekas att det vid en jämförelse mellan punkt 1 b och punkt 2 b i artikel 42 i förordning nr 1215/2012 framgår att den domstol som har att pröva en ansökan om att utfärda ett intyg inte ska pröva behörigheten för den domstol som meddelat avgörandet i sak, till skillnad från vad som krävs när det gäller en dom som innehåller beslut om en interimistisk åtgärd, inbegripet en säkerhetsåtgärd.
- 35 I artikel 42.1 b i förordningen föreskrivs nämligen endast att sökanden för verkställighet av en dom i sakfrågan ska lämna in det intyg som intygar att domen är verkställbar, medan det i artikel 42.2 b i förordningen föreskrivs att det intyg som ska lämnas in för verkställighet av en dom som innehåller beslut om en interimistisk åtgärd, inbegripet en säkerhetsåtgärd, särskilt ska intyga att ursprungsdomstolen var behörig att pröva målet i sak.
- 36 Detta konstaterande får stöd av innehållet i intyget i bilaga I till samma förordning, och i synnerhet av punkt 4.6.2 i denna bilaga, som avser interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder.
- 37 Denna skillnad överensstämmer för övrigt med det faktum att den domstol som har att pröva ansökan om utfärdande av ett intyg i andra fall är ursprungsdomstolen, vilken är den domstol som har meddelat domen i sak för vilken erkännande eller verkställighet söks och som därmed formellt sett, underförstått eller uttryckligen, har fastställt att den är behörig genom att avge den berörda domen, enligt artikel 2 i förordning nr 1215/2012.
- 38 För det andra framgår det av ordalydelsen i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 att ursprungsdomstolen är skyldig att utfärda ett intyg när en berörd part inger en begäran om detta. I denna bestämmelse föreskrivs däremot inte på något sätt att det ankommer på ursprungsdomstolen att pröva de delar i målet som inte omfattas av tillämpningen av denna bestämmelse, såsom de sak- och behörighetsfrågor som redan har avgjorts i domen vars verkställighet söks. Det framgår vidare av domstolens praxis att intyget utfärdas närmast automatiskt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, punkt 41).

- 39 Av detta följer att artikel 53 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas så, att den utgör hinder för att den domstol i ursprungsmedlemsstaten som har att pröva en ansökan om att utfärda ett intyg enligt denna artikel med avseende på lagakraftvunnen dom som meddelats mot en konsument, i ett mål som det vid den nationella domstolen, på eget initiativ prövar huruvida denna dom har meddelats med iakttagande av de behörighetsbestämmelser som föreskrivs i denna förordning.
- 40 För det tredje ska det prövas huruvida domstolens praxis som nämns i punkt 21 ovan angående rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29), jämförd med artikel 47 i stadgan, ger anledning att betvivla denna slutsats, i den mån som den innebär att ursprungsdomstolen är skyldig att på eget initiativ informera konsumenten om det påstådda åsidosättandet för att undanröja obalansen mellan konsumenten och näringsidkaren.
- 41 Vad för det första gäller behörighetsbestämmelserna i förordning nr 1215/2012 anges det i skäl 18 i förordningen att den svagare parten bör skyddas genom behörighetsbestämmelser som är förmånligare för dennes intressen än de allmänna bestämmelserna.
- 42 Detta mål uppnås genom de precisa förfarandebestämmelserna som anges i förordning nr 1215/2012. Det framgår således av artikel 17.1 i denna förordning att behörigheten, i de fall som anges där, ska fastställas på grundval av särskilda bestämmelser som är tillämpliga på avtal som ingåtts mellan en konsument och en näringsidkare, vilka anges i kapitel II avsnitt 4 i förordningen.
- 43 Vad för det andra gäller förfarandet för erkännande och verkställighet av en dom i den anmodade medlemsstaten bör, enligt skäl 29 i förordning nr 1215/2012, den person mot vilken verkställighet söks kunna ansöka om att erkännandet eller verkställigheten av domen vägras om vederbörande anser att någon av grunderna för att vägra erkännande föreligger, inbegripet ett eventuellt åsidosättande av de särskilda behörighetsbestämmelserna.
- 44 Under dessa omständigheter kan domstolens praxis avseende direktiv 93/13, såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 76 och 77 i sitt förslag till avgörande, inte överföras till området för förordning nr 1215/2012, eftersom denna rör processuella bestämmelser medan direktiv 93/13 däremot syftar till en minimiharmonisering av medlemsstaternas lagstiftning beträffande oskäliga villkor i konsumentavtal.
- 45 När det gäller rätten till ett effektivt rättsmedel i den mening som avses i artikel 47 i stadgan har denna inte åsidosatts, eftersom artikel 45 i förordning nr 1215/2012 gör det möjligt för svaranden att bland annat åberopa att det skett ett eventuellt åsidosättande av bestämmelserna i kapitel II avsnitt 4 i fråga om behörighet vid konsumenttvister.
- 46 Mot denna bakgrund ska den ställda frågan besvaras så, att artikel 53 i förordning nr 1215/2012, jämförd med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att den utgör hinder för att den domstol i ursprungsmedlemsstaten som har att pröva en ansökan om att utfärda ett intyg enligt artikel 53 med avseende på en lagakraftvunnen dom på eget initiativ prövar huruvida bestämmelserna i kapitel II avsnitt 4 i denna förordning har åsidosatts, i syfte att kunna informera konsumenten om ett eventuellt konstaterat åsidosättande, så att denne med full kännedom om omständigheterna kan överväga att använda det rättsmedel som föreskrivs i artikel 45 i förordningen.

Rättegångskostnader

- 47 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 53 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, i dess lydelse enligt kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/281 av den 26 november 2014, jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska tolkas så, att den utgör hinder för att den domstol i ursprungsmedlemsstaten som har att pröva en ansökan om att utfärda ett intyg enligt artikel 53 med avseende på en lagakraftvunnen dom på eget initiativ prövar huruvida bestämmelserna i kapitel II avsnitt 4 i denna förordning har åsidosatts, i syfte att kunna informera konsumenten om ett eventuellt konstaterat åsidosättande, så att denne med full kännedom om omständigheterna kan överväga att använda det rättsmedel som föreskrivs i artikel 45 i förordningen.

Underskrifter